

[Dohrmann]

de besluttede sig for at udtræde af EF, selv måtte bære de økonomiske konsekvenser af det. Nu bliver vi her præsenteret for et forslag, hvor man forhøjer bevillingerne. Man bruger ikke påskuddet om Grønlands udtræden af EF, nej, man bruger nogle helt andre. Ikke desto mindre vil jeg tillade mig at kalde dette camouflerede forhøjelser som følge af Grønlands udmeldelse af EF, og så kan ministeren og alle andre i øvrigt kalde det, hvad de vil. Dengang vi fik loven om hjemmestyre i Grønland, var en af begrundelserne, at det hele nu skulle til at gøres langt bedre, langt billigere, mindre bureaukratisk o.lign., men hvad ser vi: udgifterne stiger og stiger.

Det giver mig anledning til at sige, at såvel danske regeringer som landsstyret simpelt hen har forsømt den mulighed, der lå i ved hjemmestyrets indførelse virkelig at få ryddet op i alt det bureaukrati, der er. En kendsgerning er det, at man fortsætter i det gamle spor: man har overført et dansk system til Grønland, som har et meget begrænset befolkningsgrundlag. Bureaukratiet ligner – ja, man kan næsten ikke engang sammenligne med det danske mere, for det er, som om de i mange situationer har overhalet os, og det synes jeg oprigtigt talt både er synd og skam. Der er ingen tvivl om, at skiftende regeringer kunne have gjort et godt stykke arbejde ved ligesom at forsøge at få dem ledet i den rigtige retning. Det er ikke blevet forsøgt. Et af beviserne for, at det er rigtigt, ser vi her, hvor ministeren foreslår forhøjelse af både det ene og det andet.

Det er helt klart, at fremskridtspartiet ikke kan støtte det. Vi er stadig væk medlemmer af det samme rigsfællesskab, og derfor må det være helt rimeligt, at også grønlænderne lærer, at bureaukrati, papir og alt det roderi, der finder sted, ikke er noget, man kan leve af. Det er synd og skam, at de danske skatteydere fortsat skal pines af nogle høje skatter på grund af, at man også i Grønland har en bureaukratisk holdning.

Ministeren for Grønland (Tom Høyem):

Selv om alle ordførere ikke kunne være til stede, og selv om nogle af de personer, der havde ordet, ikke er til stede nu, vil jeg alligevel gerne sige tak for den velvillige behandling, som forslaget fik. Det er naturlig-

vis et uddramatisk forslag, og hele behandlingen gav udtryk for, at vi har en meget stor enighed i Danmark om forholdet til Grønland.

Jeg skal bare kommentere tre af indlægge- ne. Det ene var hr. Qvist Jørgensen, som spurgte direkte om dette, at resten af KGH – sådan forstod jeg det – forhåbentlig og formodentlig overgår 1. januar 1986, får nogen betydning, bl.a. for Ålborg – for de ansatte dér. Det gør det sandsynligvis ikke. Når jeg siger sandsynligvis, er det, fordi vi er i gang med et meget detaljeret arbejde nu for at se, hvilke konsekvenser det giver, og i det arbejde har vi også inddraget personaleorganisationerne og har hele tiden stort behov både for at informere grundigt og for at have dem med på råd. Når man som jeg i øjeblikket er leder af et ministerium, der i meget høj grad er ved at blive afviklet, kan det selvfølgelig godt føre til personaleuro, ikke bare i selve ministeriet, men også i de direktorater, der er. Derfor føler jeg en ekstra forpligtelse til at orientere så grundigt som muligt og for at have personaleorganisationerne med. Men umiddelbart mener jeg altså ikke, at det vil få nogen konsekvenser ud over, at den politiske ledelse altså formodentlig 1. januar 1986 skifter til at være hjemmestyret i stedet for at være det danske Grønlandsministerium.

Det andet, jeg gerne lige ville kommentere, er en enkelt bemærkning af hr. Albrechtsen. Jeg glædede mig over, at hr. Albrechtsen heller ikke nu forudså, at vi skulle have en stor, følelsesladet debat. Det skal jeg heller ikke fremkalde. Jeg skal bare sige, at de reduktioner, som hr. Albrechtsen talte om, ikke har fundet sted på bloktilskuddet, men har været egentlige besparelser af anden art. Vi hørte bl.a. på hr. Dohrmanns indlæg, at hr. Dohrmann i alt fald ikke havde noget imod, at der skete besparelser dér.

Jeg er glad for, at hr. Albrechtsen synes, at dette var et positivt forslag – sådan har det også været ment – men når hr. Albrechtsen siger, at han ikke ved, om det er tilstrækkeligt, eller om det er det rigtige tilskud, der er fundet, er det jo meget svært at svare, for det var en meget lang og besværlig forhandling, inden vi endte på dette tal, og ingen ved, hvordan vintrene vil være, ingen ved, hvordan dollarkursen vil være, og ingen ved, hvordan eksportmulighederne vil være. Der-